

прагъ, презъ прозорцы, презъ дѣто свърнехъ. Само ханджіята бѣше толкоз сърчанъ да ма глѣда и да стои на портата. Азъ подадохъ нему фенера си, съблѣкохъ си какулетата и са показахъ предъ очитѣ имъ такъвзи, какъвто ма бѣхъ видѣли преди малко въ кѣта на огнището. Съ голѣма мѣка едвамъ сполучихъ да разпилѣхъ страха на тѣхъ сиромашкы хорица. Най-мѣчно бѣше да са увѣрятъ тримата пѣтници, че азъ съмъ былъ страшната вѣда, която срѣцнахъ, тѣ неможахъ да вѣрватъ очитѣ си. Най-сетнѣ доде работата до тамъ да имъ са смѣхътъ другитѣ и да напиѣхътъ сичкытѣ наедно здравица за огнѣглавыя кървавъ конникъ, който безъ това изѣснение можеше да стане причина да са разпростре едно ново пусто вѣрване и да отиде до вѣка.

— Азъ пѣкъ на младини, казалъ г. Нѣдѣлко, щѣхъ самичкѣкъ да станѣ пустовѣренъ челѣкъ и по причина на мене щѣхъ да са разпрострѣхъ и други видъ пустовѣрны приказкы, ако вѣдата, която посередъ нощъ ми са вѣсти тогази, небѣше мы са убадила самичка.

„Ученикъ бѣхъ ёще тогази, и подиръ испытаніе, на разпусъ, отидохъ на уйчовыя си чевликъ да посѣдѣхъ нѣкой други день. Единъ пѣтъ имахъ нужда да идѣ нощемъ на отсрѣщната страна на чевлишкытѣ кѣщія. Трѣ-